

Sygn. akt: VII U 419/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Lucyna Stąsik - Żmudziak

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Gruza

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy J. M. Usługi (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniu społecznemu

na skutek odwołania J. M. Usługi (...)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 grudnia 2013 roku znak:(...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że J. M. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą Usługi (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2013 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz J. M. kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 419/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) stwierdził, że J. M. jako osoba prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2013 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że przedstawiona księga przychodów i rozchodów nie potwierdza faktu wykonywania działalności, a jedynie stworzenie dokumentacji na okoliczność wykonywania działalności, która zdaniem Zakładu w praktyce nie została rozpoczęta. Z tych względów zdaniem Zakładu działalność gospodarcza została rozpoczęta przez J. M. dla pozorów, a jej celem nie było prowadzenie tej działalności przez oznaczony czas, ale skonstruowanie okoliczności świadczących o jej prowadzeniu, aby uzyskać prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z tych względów organ rentowy uznał, że wpis do ewidencji działalności gospodarczej od dnia 1 sierpnia 2013 roku nie spowodował powstania dla J. M. obowiązków ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu działalności gospodarczej. (decyzja – k. 57 – 58v. akt rentowych)

W odwołaniu pełnomocnik J. M. wnosił o zmianę wskazanej decyzji poprzez objęcie skarżącej ubezpieczeniem społecznym jak osobę prowadzącą działalność pozarolniczą od dnia 1 sierpnia 2013 roku oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik podniósł okoliczność prowadzenia przez skarżącą działalności gospodarczej, której przedmiotem jest wywożenie z siedziby usługodawcy i dostarczanie do jego odbiorców wyrobów wykonywanych przez usługodawcę, a także innych materiałów promocyjnych i reklamowych przekazywanych wraz z produktami. (odwołanie – k. 2 – 6 akt sądowych)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie – k. 13 – 14 a.s.)

Wyrokiem z dnia 6 października 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 218/14, Sąd Okręgowy w Lublinie w pkt I zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że J. M. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2013 roku. Natomiast w pkt II zasądził od Zakładu na rzecz J. M. kwotę 360 złotych tytułem kosztów postępowania. (wyrok – k. 44 a.s.)

Wskazany wyrok został zaskarżony przez organ rentowy, który w apelacji wnosił o jego zmianę i oddalenie odwołania. (apelacja – k. 51 – 54 a.s.)

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik skarżącej wnosił o oddalenie apelacji jako oczywiście bezzasadnej oraz zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. Do odpowiedzi na apelację dołączono fakturę potwierdzającą wynagrodzenie pełnomocnika za reprezentację skarżącej w postępowaniu apelacyjnym w wysokości 442,80 złotych. (odpowiedź na apelację – k. 65 – 67 a.s.)

Rozpoznający apelację Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 18 lutego 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 1002/14, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Lublinie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. We wskazania dotyczących ponownego rozpoznania sprawy Sąd Apelacyjny podniósł, że Sąd Okręgowy wyjaśni rozbieżność w zeznaniach ubezpieczonych składanych przed tym sądem w ramach których twierdziła, że towar przeznaczony do sprzedaży był jej dostarczany, i który na podstawie dostarczonej listy kontrahentów dowoziła im i poszukiwała nowych kontrahentów z zeznaniami składanymi przed organem rentowym z których wynika, że zlecenia były jej przekazywane ustnie i telefonicznie. Obowiązkiem Sądu Okręgowego będzie również wyjaśnienie kwestii wycenienia należnego wynagrodzenia w sytuacji, gdy ubezpieczona wyjaśniła, że nie posiada zestawienia zleceń oraz adresów dostawy za okres od dnia 1 sierpnia 2013 roku, a zgodnie z § 7 umowy o usługi transportowe, wynagrodzenie winno być ustalane miesięcznie i określone według zleceń wykonanych przez usługodawcę. Sąd Okręgowy został zobowiązany również do wyjaśnienia kwestii rozbieżności praktyki w przekazywaniu towarów przez firmę (...) wnioskodawczyni a zapisami umowy zawartymi w § 1, zgodnie z którym usługi transportowe miały polegać na wywiezieniu wyrobów z siedziby usługodawcy i dostarczaniu ich do odbiorców. Wyjaśnieniu podlega również okoliczność odległości dzielącej zakład (...) od miejsca zamieszkania wnioskodawczyni jak również w jaki sposób i przez kogo był dowożony towar do wnioskodawczyni z zakładu świadka K. S.. Nadto obowiązkiem Sądu Okręgowego będzie wyjaśnienie okoliczności dotyczących przyczyn zgłoszenia przez wnioskodawczynię maksymalnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w sytuacji, gdy przychód uzyskany z działalności gospodarczej w pierwszym miesiącu wyniósł 3150 złotych. (wyrok i uzasadnienie – k. 77 – 82v. a.s.)

Na posiedzeniu w dniu 30 maja 2016 roku pełnomocnik skarżącej wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 6 – krotnej stawki opłaty. (protokół – k. 156 a.s.)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. M. legitymuje się wykształceniem wyższym ekonomicznym. Posiada prawo jazdy kategorii (...) od dnia 3 czerwca 2008 roku. K. S. od dnia 1 czerwca 2008 roku prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...), której przedmiotem jest produkcja pieczywa oraz świeżych wyrobów ciastkarskich i ciastek. W okresie od 2010 roku do 2012

roku zatrudniał ubezpieczoną na podstawie umowy o pracę w charakterze kierowcy konwojenta oraz korzystał ze stażu w ramach którego skarżącą wykonywała obowiązki biurowe. Bezpośrednio przed sierpniem 2013 roku skarżąca posiadała status bezrobotnej. W 2013 roku K. S. zatrudniał ponad 30 pracowników produkcji pieczywa i wyrobów cukierniczych, które sprzedaje zarówno we własnych punktach sprzedaży jak i w około 100 punktach zewnętrznych. W tym roku zatrudniał również 6 kierowców zatrudnionych na podstawie umowy o pracę do których obowiązków należało rozwożenie pieczywa do punktów sprzedaży. Również w tym roku K. S. podjął decyzje o rozszerzeniu zakresu działalności o sprzedaż ciastek i wyrobów cukierniczych na rzecz zewnętrznych punktów sprzedaży do których dotychczas sprzedawał wyłącznie pieczywo. Sprzedaż miała dotyczyć ciastek produkowanych przez inne podmioty, które miał kupować. Współpracę w celu realizacji tej koncepcji zaproponował ubezpieczonej, którą znał w związku z uprzednim zatrudnieniem, w formie własnej działalności gospodarczej.

W związku z tym od dnia 1 sierpnia 2013 roku ubezpieczona figurowała w Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność pod firmą Usługi (...), której przedmiotem był transport drogowy towarów. Jako miejsce wykonywania działalności został wskazany lokal przy ul. (...) w K.. Z tytułu prowadzenia wskazanej pozarolniczej działalności gospodarczej ubezpieczona dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego na druku ZUS ZUA od dnia 1 sierpnia 2013 roku z deklaracją przystąpienia do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 1 sierpnia 2013 roku z kodem tytułu ubezpieczenia 0510 00, tj. jako osoba prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego, wskazując w deklaracji rozliczeniowej ZUS DRA za sierpień 2013 roku podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.350,00 złotych, za wrzesień i październik 2013 roku w wysokości po 9.031,28 złotych oraz za listopada 2013 roku w wysokości 2.227,80 złotych. Deklarując wysokości podstawy wymiaru składek w poszczególnych wskazanych miesiącach skarżąca brała pod uwagę wysokość przewidywanych przez nią oraz K. S. dochodów wynikających z wartości sprzedaży ciastek oraz liczbę zewnętrznych punktów sprzedażowych odbierających dotychczas od K. S. pieczywo, którym miała oferować zakup ciastek, których było około 100. Od listopada 2013 roku do 26 czerwca 2015 roku ubezpieczona zadeklarowała najniższą wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Również w dniu 1 sierpnia 2013 roku ubezpieczona oraz K. S. zawarli w celu realizacji porozumienia co do obsługi rozszerzenia działalności K. S. o sprzedaż ciastek na rzecz punktów zewnętrznych umowę o świadczenie usług transportowych na podstawie której skarżąca przyjęła do wykonania usługi związane z transportem polegające na wywiezieniu z siedziby usługodawcy i dostarczeniu do jego odbiorców wyrobów wykonywanych przez usługodawcę, a także innych materiałów promocyjnych i reklamowych przekazanych wraz z produktami. Strony umówiły się że każde zlecenie musi zawierać zestawienie ilościowe, termin oraz adres dostawy. Usługodawca zobowiązał się do dostarczenia skarżącej pojazdu, którym miałyby być świadczone usługi oraz ponosić wszelkie koszty związane z użytkowaniem pojazdu, w tym kosztów zużycia paliwa. Strony umówiły się że ubezpieczonej będzie przysługiwało wynagrodzenie ustalane przez usługodawcę miesięcznie według zleceń wykonanych przez skarżącą. W celu realizacji powierzonej usługi (...) powierzył oprócz samochodu marki V. (...) również laptop i drukarkę jak również przekazał dane dotyczące swoich dotychczasowych kontrahentów odbierających od niego pieczywo. Jednakże do obowiązków skarżącej należało nadto poszukiwanie odbiorców spoza dotychczasowych zewnętrznych punktów sprzedażowych, za co strony umowy przewidziały wynagrodzenie, którego wysokości w sposób uznaniowy określał K. S. biorąc pod uwagę liczbę odbiorców i wartość dokonanej na ich rzecz sprzedaży. Skarżąca nie zajmowała się ustalaniem warunków oferty cenowej na ciastka. W tym zakresie decyzje podejmował K. S., przysyłał ubezpieczonej przy wykorzystaniu poczty elektronicznej bądź osobiście w formie papierowej. Również codzienne tras przejazdu do zewnętrznych punktów sprzedażowych dla skarżącej ustalał K. S.. W tym zakresie nie sporządzał jednak pism określających te trasy. Ustalenia co do tych kwestii przekazywał w formie telefonicznej, mailowej oraz ustnie.

W początkowym okresie świadczenia przez skarżącą usługi na rzecz K. S. odbierała zakupione uprzednio przez niego wyroby bezpośrednio od usługodawcy. Trwało to około miesiąca. Po tym czasie strony umówiły się, że zakupione przez usługodawcę towary będą przechowywane w stanowiącym własność skarżącej, przystosowanym

do tego garażu, za które to przechowanie strony umowy przewidziały dla ubezpieczonej wynagrodzenie. Zakupione przez K. S. wyroby dostarczały do skarżącej podmioty sprzedające te towary. Były do dwa podmioty sprzedające ciastka i jeden zapalniczki. Polegało to na tym, że z firmy (...) z A. ciastka przywoził kierowca zatrudniony przez ten podmiot natomiast ciastka od podmiotu z R. oraz zapalniczki od podmiotu z K. dostarczał kurier. Faktury sprzedażowe otrzymywał bezpośrednio K. S., natomiast skarżąca odbierała towar i podpisywała listy przewozowe. Przy umieszczeniu wyrobów w garażu jak i przy jego załadunku w celu ich transportu i sprzedaży pomagał skarżącej jej mąż P. M.. Natomiast bezpośrednio od usługodawcy skarżąca odbierała muffinki. Skarżąca jeździła na wyznaczonych trasach sama od poniedziałku do piątku do zewnętrznych punktów sprzedaży położonych przed wszystkim na terenie województwa (...) jak również (...) i (...).

W sytuacji dokonania sprzedaży ciastek skarżącą na bieżąco wystawiała w imieniu K. S. faktury sprzedażowe, które były opłacane bezpośrednio skarżącej, przyjmującej w takiej sytuacji pieniądze bądź w formie przelewów na rachunek bankowy K. S.. Otrzymane ze sprzedaży wyrobów pieniądze skarżąca przekazywała usługodawcy. Zazwyczaj dotyczyło to utargu z jednego dnia. Za wykonaną usługę wynagrodzenie skarżącej faktycznie stanowił procent, tj. ok 20 % od wartości dokonanej przez nią sprzedaży wyrobów, którego wysokość co miesiąc ustalał K. S. na podstawie składanych przez skarżącą i przez nią wystawionych faktur sprzedażowych, i wypłacał w oparciu o przedłożony przez ubezpieczoną rachunek. Polegało to na tym, że około co 2 tygodnie skarżącą i usługodawca spotykali się w celu złożenia przez nią faktur, na podstawie których pod koniec danego miesiąca sporządzany był przez obsługującego usługodawcę podmiot raport vatowski. Wartość sprzedanych przez skarżącą ciastek w sierpniu 2013 roku, ustalona w oparciu o przedstawione przez nią K. S. faktury sprzedażowe, wyniosła 15.101,41 złotych, we wrześniu 2013 roku 16.997,82 złotych, a w październiku 2013 roku 17.514,05 złotych. W oparciu o te wartości skarżąca w dniu 31 sierpnia 2013 roku, 30 września 2013 roku oraz 31 października 2013 roku wystawiła rachunki na kwotę 3.1500,00 złotych za sierpień, 4.000,00 złotych za wrzesień oraz 4.200,00 złotych za październik. Na kwotę wynagrodzenia w wysokości 3.150,28 złotych należnego za sierpień 2013 roku składała się prowizja związana ze sprzedażą ciastek w wysokości 3.020,28 złotych oraz czynsz za wynajem garażu w wysokości 130,00 złotych. Na kwotę wynagrodzenia w wysokości 3.999,56 złotych należnego za wrzesień 2013 roku składała się prowizja związana ze sprzedażą ciastek w wysokości 3.399,56 złotych, czynsz za wynajem garażu w wysokości 300,00 złotych oraz premia za pozyskanie dwóch nowych odbiorców w wysokości 300,00 złotych. Natomiast na kwotę wynagrodzenia w wysokości 4.202,81 złotych należnego za październik 2013 roku składała się prowizja związana ze sprzedażą ciastek w wysokości 3.502,81 złotych, czynsz za wynajem garażu w wysokości 300,00 złotych oraz premia za pozyskanie nowego odbiorcy w wysokości 400,00 złotych. Wynagrodzenie było wypłacane w formie przelewu na rachunek bankowy skarżącej.

Wskazane czynności skarżąca wykonywała do końca października 2013 roku w związku z zaleceniami lekarza co do stanu ciąży. W tym czasie skarżąca była w 5 miesiącu ciąży. W związku z tym rozpoczęła korzystanie ze zwolnienia lekarskiego jako osoba niezdolna do pracy. Dziecko urodziła w dniu (...) roku. W okresie od listopada 2013 roku do stycznia 2014 roku sprzedaż ciastek usługodawca powierzył zatrudnionym kierowcą zajmującym się dotąd wyłącznie rozwożeniem pieczywa, jednakże nie przyniosło to pozytywnych rezultatów.

Od lutego 2014 roku skarżąca na nowo podjęła wykonywanie wyżej wskazanych czynności w ramach zarejestrowanej działalności poprzez zatrudnienie w okresie od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku jej męża, na podstawie umowy zlecenia za wynagrodzeniem w wysokości 1.680,00 złotych brutto miesięcznie. Z tytułu wykonywania pracy na podstawie wskazanej umowy został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych. Z tytułu wykonanych przez P. M. sprzedaży ciastek skarżąca za luty 2014 roku wystawiła rachunek na kwotę 4.000,00 złotych, za marzec 2014 roku na kwotę 4.300,00 złotych, za kwiecień 2014 roku na kwotę 3.100,00 złotych oraz za maj 2014 roku na kwotę 2.200,00 złotych. Natomiast w okresie od lipca 2014 roku do dnia 26 czerwca 2015 roku wskazanych usług nie świadczyła ani osobiście ani poprzez zatrudnienie innej osoby z uwagi na urodzenie drugiego dziecka. Ze skutkiem od dnia 27 czerwca 2015 roku został wykreślony wpis z rejestru o działalności gospodarczej skarżącej.

(wydruk CEIDG – k. 5 a.r.; kopia rachunków – k. 8 – 10 a.r.; kopia umowy o świadczenie usług transportowych – k. 11 – 12 a.r.; kopia księgi przychodów i rozchodów – k. 13 – 18 a.r.; kopia prawa jazdy – k. 22 – 23 a.r.; kopia podsumowania księgi przychodów i rozchodów – k. 24 a.r.; kopia historii operacji – k. 27, 44 – 55 a.r.; dokumentacja

– k. 25, 107 a.s.; zestawienie sprzedaży – k. 116 – 121 a.s.; oferta sprzedaży – k. 124 – 143 a.s.; zeznania ubezpieczonej J. M. – k. 26v. – 27, 43, 109v. – 112, 155v. a.s.; zeznania świadka K. S. – k. 42v. – 43, 112v. – 114 a.s.; zeznania świadka R. G. – k. 148v. – 149v. a.s.; zeznania świadka P. M. – k. 149v. – 151 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich forma oraz treść nie wzbudziła wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Nadto Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zeznania ubezpieczonej oraz powołanych świadków K. S., R. G. oraz P. M., którym dał wiarę w całości. Ich zeznania są logiczne oraz korelują z treścią dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i aktach organu rentowego. Nadto organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość zeznania świadków i ubezpieczonej. Również Sąd nie stwierdził podstaw do kwestionowania ich wiarygodności w zakresie dokonanych ustaleń. Z tych względów nie zasługiwało na uwzględnienie stanowisko organu rentowego co do oceny dowodu przedłożonego w toku postępowania przed Zakładem w postaci księgi przychodów i rozchodów, które zdaniem organu rentowego nie potwierdzały faktu wykonywania działalności, a jedynie stworzenie dokumentacji na okoliczność wykonywania działalności, która w praktyce nie została rozpoczęta. Co istotne przedstawionej oceny dowodów Zakład w żaden sposób nie uzasadnił, prezentując w tym zakresie jedynie arbitralne stanowisko, skonstruowane dla potrzeb uzasadnienia rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji i odwołania, sprowadza się do oceny czy prowadzona przez skarżącą w związku z wpisem do Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej z dnia 1 sierpnia 2013 roku, pozarolnicza działalność gospodarcza, której przedmiotem był transport drogowy towarów, stanowi tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Sytuację prawną J. M. jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą należy oceniać na gruncie art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 oraz art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 121 ze zm.) – zwaną w dalszej części ustawą systemową.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność. Zgodnie z przepisem art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Natomiast przepis art. 13 pkt 4 ustawy systemowej stanowi zaś, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszona na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Z powołanych przepisów wynika, że na gruncie ustawy systemowej nie zostało zdefiniowane pojęcie cech konstytutywnych działalności pozarolniczej. Istnieje jedynie odesłanie do jej prowadzenia na podstawie przepisów o działalności gospodarczej. Źródłem wskazanych przepisów jest ustawa z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 584 ze zm.), a konkretnie art. 2, zgodnie z którym za działalność gospodarczą należy rozumieć zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową, wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. W orzecznictwie wypracowany został katalog cech, determinantów, które muszą zaistnieć w danych okolicznościach faktycznych aby uprawiona była ocena określonej aktywności osoby fizycznej jako działalności gospodarczej, stanowiącej tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi. Za definiującą taką działalność uznaje się cechy takie jak profesjonalność, samodzielność, cel zarobkowy, podporządkowanie regułom opłacalności

i zysku (lub zasadzie racjonalnego gospodarowania), trwałość prowadzenia, wykonywanie w sposób zorganizowany i przede wszystkim uczestniczenie w obrocie gospodarczym. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie i nieokazjonalne, z elementem organizacji i planowania oraz zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja. (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 roku, sygn. III CZP 40/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 roku, sygn. III CZP 117/91 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2005 roku, sygn. III CZP 88/04)

Wskazać nadto należy, że wykonywanie działalności gospodarczej, a w konsekwencji określenie granic czasowych przymusu ubezpieczenia, jest obecnie pojmowane formalnie, co oznacza, że istnienie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nie przesądza wprawdzie o faktycznym prowadzeniu tej działalności, ale prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji jest traktowana jako prowadząca działalność gospodarczą. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2013 roku, III AUa 685/12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku, III UK 43/11)

W świetle powołanych przepisów oraz poglądów orzecznictwa należy uznać, że rozstrzygnięcie w sprawie było uzależnione od ustalenia, czy J. M. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą. Należy też wskazać, że skoro w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej znajduje się wpis o prowadzeniu przez odwołującą działalność gospodarczej, to na organie rentowym spoczywał ciężar wykazania, że skarżąca nie prowadziła faktycznie działalności i w związku z tym nie podlegała ubezpieczeniom jako osoba prowadząca działalność.

W ocenie Sądu organ rentowy nie wykazał powyższego, zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że J. M. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą. Dokonując takiej oceny Sąd miał na uwadze rodzaj czynności wykonywanych przez odwołującą, ich częstotliwość oraz ich wykonywanie w sposób ciągły. Ustalony stan faktyczny wskazuje, że wymagane prowadzenie miało miejsce w sposób ciągły oraz zorganizowany. Jak bowiem ustalono skarżąca w okresie od dnia 1 sierpnia 2013 roku do dnia 31 października 2013 roku oraz od dnia 1 lutego 2014 roku do dnia 30 czerwca 2014 roku prowadziła działalność gospodarczą w ramach której świadczyła usługi na rzecz K. S., prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą (...) w zakresie produkcji pieczywa oraz świeżych wyrobów ciastkarskich i ciastek, oferując sprzedaż ciastek uprzednio kupowanych przez usługodawcę oraz wypiekanych bezpośrednio w jego zakładzie muffinek podmiotom prowadzącym zewnętrzne punkty sprzedażowe, które do rozszerzenia działalności w tym zakresie odbierały od usługodawcy jedynie pieczywo. Za wykonanie wskazanych usług ubezpieczona otrzymała wynagrodzenie. Poczynione w sprawie ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości pozwalają na przyjęcie wniosku o tym, że wskazane wyżej cechy działalności prowadzona przez skarżącą działalność w sposób łączny wykazuje.

Podsumowując powyższe rozważania należy, zdaniem Sądu, uznać, iż skoro J. M. faktycznie prowadziła działalność gospodarczą, to zostały spełnione przesłanki warunkujące objęcie jej ubezpieczeniem jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą, wymagane przez przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej. Zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 11 grudnia 2013 roku należało uznać za błędną.

Na marginesie należy wskazać, że dokonując ustaleń w sprawie oraz oceny żądania odwołania Sąd miała na względzie, że jeżeli osoba prowadząca działalność gospodarczą, w rozpoznawanym przypadku ubezpieczona, zadeklaruje - za miesiące poprzedzające miesiąc powstania prawa do zasiłku - wyższą niż minimalna podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, to w podstawie wymiaru zasiłku organ rentowy powinien uwzględnić kwoty zadeklarowane. Zgodnie bowiem z wyrażonym przez Sąd Najwyższy poglądem Zakład nie jest bowiem uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą systemową, co wynika z braku przepisów uprawniających organ rentowy do podważania podstawy wymiaru składek. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 roku w składzie 7 sędziów, sygn. akt II UZP 1/10) Niemniej jednak Sąd orzekający poczynił w tym zakresie ustalenia z których wynika, że deklarując wysokości podstawy wymiaru składek w poszczególnych miesiącach od sierpnia 2013 roku do października 2013 roku skarżąca brała pod uwagę wysokość przewidywanych przez nią oraz K. S. dochodów wynikających z wartości sprzedaży ciastek oraz liczbę zewnętrznych

punktów sprzedażowych odbierających dotychczas od K. S. pieczywo, którym miała oferować zakup ciastek, których było około 100.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji stwierdzając, że J. M. jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowy i wypadkowemu od dnia 1 sierpnia 2013 roku.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i wynikająca z niego zasada odpowiedzialności za wynik procesu, art. 108 § 2 k.p.c. oraz § 2 ust. 1, ust. 2, § 3 ust. 1, § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 461). Na niezbędne koszty procesu ubezpieczonej reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika – adwokata składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotnej stawki minimalnej za postępowanie przed sądem pierwszej instancji oraz w wysokości trzykrotności stawki minimalnej za postępowanie apelacyjne w zasądzonej łącznie kwocie 540 złotych. Zasądzając wskazaną kwotę Sąd miał na uwadze nakład pracy adwokata a także zawiły charakter sprawy uzasadniający przyjęte w sprawie wielokrotności stawek minimalnych opłat.